

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2012r.

sprawy I. G.

skazanej z art. 55 ust. 3 Ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej,

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 kwietnia 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 2 grudnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazaną.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r., skazał I. G. za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., i za to przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. na podstawie art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonej wniósł prokurator. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenie o karze, zarzucił obrazę art. 60 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok co do oskarżonej I. G. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka; przyjął nadto, iż okres rzeczywistego pozbawienia wolności podlega zaliczeniu na poczet wymierzonej jej kary pozbawienia wolności.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanej zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k., 53 § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy Sąd II instancji wbrew ustaleniom Sądu I instancji, pomijając potwierdzone w materiale dowodowym okoliczności uzasadniające nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do oskarżonej I. G.:
1. uprzednią niekaralność,
2. bardzo dobrą opinię potwierdzającą nienaganny jej tryb życia,
3. wzorowe wychowywanie 10 letniej córki,
4. przyznanie się skazanej do zarzucanych przestępstw i od pierwszej z nią czynności pójście na współpracę w wyjaśnianiu sprawy z organami ścigania i z Sądem,
5. dopuszczenie się czynu będąc konkubiną skazanego w tej sprawie T. K. B., który był organizatorem przywozu marihuany, czyli jej podrzędną rolę ograniczającą się wyłącznie w wykonywaniu jego poleceń zarzuconych jej przestępstwach,
6. odbycie już 4 i pół miesiąca kary pozbawienia wolności w trakcie tymczasowego aresztowania, co niewątpliwie stanowiło dla skazanej ogromną dolegliwość i uświadomiło ją o naganności przestępczego zachowania,

nie zastosował w stosunku do niej nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności do dwóch lat, co zrodziło postawienie skazanej I. G. na równi z

organizatorami przemytu narkotyków /.../ i skazanie jej na karę pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, wbrew poprawnym ustaleniom Sądu I instancji.

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez dowolną i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla skazanej korzystnych poprzez niezastosowanie okoliczności łagodzących, prowadzących do potwierdzenia za Sądem I instancji okoliczności uzasadniających nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do skazanej I. G., a wymienionych wyżej w 1-ym zarzucie, co zrodziło postawienie skazanej I. G. na równi z organizatorami przemytu narkotyków /.../ i skazanie jej na karę pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, w rozmiarze jak wymienieni organizatorzy i wykonawcy przemytu narkotyków. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w kierunku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego – art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k., art. 53 § 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. – jest oczywiście bezzasadny.

Pod pozorem obrazy prawa materialnego skarżący usiłuje ominąć, zawarty w przepisie art. 523 § 1 zdanie ostatnie k.p.k., ustawowy zakaz zaskarżania w postępowaniu kasacyjnym niewspółmierności kary. Zarzut obrazy prawa materialnego może być bowiem zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast w ustawie przewidziane jest tylko fakultatywne zastosowanie określonego przepisu prawa materialnego, zależne od ocen dokonanych przez sąd w odniesieniu do konkretnego sprawcy, to przez jego niezastosowanie sąd nie dopuszcza się obrazy prawa.

Zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadza się do przytoczenia przepisów ustawy procesowej, w uzasadnieniu kasacji brak jest jakichkolwiek argumentów na jego poparcie, zaś sama konstrukcja zarzutu wskazuje jednoznacznie na kwestionowanie ustaleń i ocen sądu odwoławczego dotyczących wymiaru kary.

Z tych względów, podzielając stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.